

ZYCIE ZAŁOGI

Biuletyn Informacyjny Konferencji Samorządu Robotniczego Zakładów Metalowych im. Gen. Waltera w Radomiu

Rok I

Lipiec 1958 r.

Nr 1

MARIAN KRÓL — Sekretarz KZ PZPR

Konferencja Samorządu Robotniczego dalszym osiągnięciem załogi

Podjęta na IV Kongresie Zw. Zaw. z inicjatywy KC PZPR uchwała w sprawie dokonania zasadniczych zmian w istniejącej organizacji Samorządu Robotniczego w zakładach pracy jest całkowicie słuszna i zasługuje na pełne poparcie naszej załogi. Uchwała ta bowiem jest wyrazem troski o ustalenie i zabezpieczenie właściwych form i kierunków rozwoju Samorządu Robotniczego, który nasza partia uważa za zasadniczy element naszej socjalistycznej drogi i za jedno z najważniejszych ogniw w systemie demokracji socjalistycznej, — ogniw obejmujących sferę produkcji i zarządu gospodarczego.

Uchwałę tę zrodziła konieczność wzmocnienia niedostatecznego w dalszym ciągu wpływu całej załogi na całokształt spraw przedsiębiorstwa. Zrodziła ją potrzeba skuteczniejszych niż dotąd form kontroli i nadzoru załogi nad działalnością administracji zakładowej.

Zasadniczym celem, powstałym na bazie tej uchwały nowej instytucji zakładowej, jaką jest Konferencja Samorządu Robotniczego, jest skoordynowanie działalności obu istniejących w zakładzie przedstawicielstw załogi: Rady Robotniczej i

Rady Zakładowej, które jednak zachowują swoje specyficzne zadania. W myśl uchwały będą one wspólnie pod kierownictwem i przy aktywnym udziale KZ. PZPR, analizować węzłowe problemy produkcyjne, ekonomiczne i socjalno-bytowe zakładu, wspólnie wyciągać wnioski z tej analizy i wspólnie mobilizować załogę zakładu do ich realizacji.

Konferencja Samorządu Robotniczego, grupująca podstawowy aktyw polityczny i gospodarczy zakładu, spełnia w pierwszym rzędzie funkcje ogólnozakładowej narady produkcyjnej.

Problematyka bowiem pracy Samorządu Robotniczego wy-

nika z aktualnej sytuacji i aktualnych potrzeb przedsiębiorstwa.

Trudno w tej chwili dokonać głębszej oceny wyników I Konferencji Samorządu Robotniczego, odbytej w naszym zakładzie 16.VI.br., jak również dotychczasowych wyników realizacji uchwały powziętej na tej Konferencji. Zbyt krótki okres dzieli nas od dnia jej odbycia i zbyt skromne mamy jeszcze wyniki. Można już jednak powiedzieć, że w zasadzie Konferencja wykonała te zadania, jakie przed nią zostały postawione zgodnie z uchwałą o powołaniu K.S.R. W chwili obecnej chodzi o to, aby uchwała powzięta na tej Konferencji

spotkała się z pełną aprobatą i poparciem całej załogi.

Odbywające się w miesiącu lipcu otwarte zebrania OOP, na których załogi wydziałów są zapoznawane z uchwałami K.S.R., świadczą o tym, że załoga naszego zakładu w pełni docenia znaczenie zadań, jakie przed nią postawiła nasza partia w obecnym, dość trudnym, okresie naszego życia.

Komitet Zakładowy żywi nadzieję, że cała nasza załoga po dejdzie z pełnym zrozumieniem do podjętej przez K.S.R. uchwały, dzięki czemu zakład nasz będzie mógł się poszczycić jeszcze lepszymi wynikami techniczno-ekonomicznymi.

Oczekujemy pracy nad realizacją uchwał Konferencji Samorządu Robotniczego

Uchwała Konferencji Samorządu Robotniczego była dla naszej Załogi przysłówowym „kijem w mrowisku”. Znalazło się w tej uchwale wiele rzeczy nowych, zobowiązujących nas do bardziej — może nie tyle wytyżonej — ile rozsądnej i gospo-

darskiej pracy. A że nowe formy pracy budzą zawsze poruszenie, tak i u nas uchwała jest żywo komentowana. Ma ona gorących zwolenników. Ma też i oponentów. Są i tacy którzy, w stosunku do niej są obojętni. Przejdźmy jednak do meritum sprawy.

Pierwszy rozdział uchwały poświęcony jest zagadnieniu dyscypliny pracy. Po zniesieniu Ustawy o Soc. Disc. Pracy w naszym Zakładzie dało się zauważyć ogromne jej rozluźnienie. Tysiące opuszczonych godzin, masowe spóźnianie się, lazikowanie, codzienne setki przepustek. Proste wyliczenia wykazały, że tracimy na tym setki tysięcy złotych. Brak rytmiczności produkcji, zachwianie wykonania planów — to dalsze konsekwencje. Konferencja Samorządu Robotniczego oceniła to zjawisko jako wybitnie szkodliwe. Znalazło ono swój wyraz w uchwale. Oprócz normalnych sankcji stosowanych w wypadku nieusprawiedliwionego opuszczenia pracy, uchwała zobowiązuje Kierownictwo Wydziałów do wykrywania tak zwanej utajonej nieobecności, a więc samowolnego opuszczania stanowisk pracy, odbijania karty przez osoby trzecie, przychodzenie do pracy w stanie nietrzeźwym itp. Sankcje za te przekroczenia są bardzo ostre, aż do zwolnienia z zakładu. Na uwagę zasługuje punkt uchwały w myśl którego pracownik trzykrotnie zatrzymany

przez MO za nadużywanie alkoholu lub wybryki chuligańskie zostaje zwolniony z pracy.

Sankcje ostre — ale słuszne. Ostatecznie do Zakładu przychodzi się po to, aby pracować.

Wiele nowego wnosi Uchwała w dziedzinie walki z brakami. I tutaj znacznie zaostrzono sankcje i odpowiedzialność za wykonanie braku. Bezpośredni wykonawca ma potrącaną z zarobku trzykrotną wartość robocizny każdej sztuki brakowej. Braki obciążają także premie nastawiaczy, mistrzów, oraz kierowników. W czasie dyskusji na Konferencji padały głosy, że kary są zbyt surowe. Wydaje się jednak, że tego rodzaju system jest jednak zupełnie słuszny, bo wiem braki obciążają nas milionowymi sumami, a zbyt duża tolerancja sprzyja ich stałemu wzrostowi.

Najwięcej jednak dyskusji wywołała sprawa przeglądu norm, który miał na celu stworzenie równego napięcia norm wewnątrz wydziału i między wydziałami. Jak się ta sprawa przedstawiała dotychczas?

Dla nikogo chyba tajemniczy nie stanowił fakt, że na pewnych operacjach, lub na pewnych wydziałach była zbyt duża ilość chętnych do pracy, innych znów wydziałów pracownicy unikali jak ognia. Działo się tak dlatego, że na szere-

Do Czytelników

Uczestnicy Konferencji Samorządu Robotniczego w pierwszym punkcie podjętej uchwały zobowiązali Prezydium Rady Robotniczej do systematycznego informowania załogi o podjętych uchwałach i wnioskach. Wytyczyła to z konieczności pogłębienia i zacieśnienia więzi uczestników Konferencji z całą załogą. Dlatego też w dniu dzisiejszym oddajemy Wam do ręki pierwszy numer „ZYCIA ZAŁOGI”, które tym razem będzie spełniać rolę biuletynu informacyjnego. W obecnym numerze staraliśmy się umieścić jak najobszerniejszy materiał dotyczący przebiegu I Kon. Sam. Rob., podjętych uchwał, regulaminu działania itp. W następnych biuletynach, które ukazywać się będą po każdej Konf. Sam. Rob., a także w miarę zaistniałych konieczności — informować Was będziemy o realizacji podjętych uchwał oraz o pracy Prez. Rady Robot., która jest organem wykonawczym Konferencji.

Kolegium Redakcyjnemu chodzi jednak o coś więcej. Uważamy, że samo informowanie Was o tym co już zostało zrobione, to tylko połowa zadania. Chcielibyśmy wiedzieć jak każdy z pracowników reaguje na to, co się dokonuje w zakładzie. Napewno każdemu z was niejedno leży na sercu, widzi niejedno zło i chciałby je naprawić. Dlatego też zwracamy się do wszystkich z serdecznym apelem: piszcie do nas jak najczęściej, składajcie swoje wnioski, propozycje, projekty, oceniacie pracę Rady. Pomóżcie to jeszcze bardziej ulepszać naszą pracę, pozwólcie spełnić zasadnicze zadania: **WSZYSCY PRACOWNICY, CAŁA ZAŁOGA DECYDUJE O SWOIM ZAKŁADZIE.**

Kolegium Redakcyjne

(Zakończenie na str. 4)

Regulamin działania Konferencji Samorządu Robotniczego Zakładów Metalowych im. Gen. Waltera W Radomiu

§ 1.

W Zakładach Metalowych im. Gen. Waltera powołana zostaje do życia Konferencja Samorządu Robotniczego, celem rozszerzenia i umocnienia wszechstronnego wpływu na działalność i rozwój przedsiębiorstwa, co zostało wyrażone w uchwale podjętej na wspólnym posiedzeniu egzekutywy POP, Prezydium Rady Robotniczej i Prezydium Rady Zakładowej w dniu 17 maja 1958 r.

§ 2.

W skład Konferencji Samorządu Robotniczego wchodzi tylko i wyłącznie mandatowi i członkowie:

- Plenum KZ PZPR,
- Plenum Rady Robotniczej,
- Plenum Rady Zakładowej,
- Dyrektor Naczelny Zakładu,
- Sekretarz KZ ZMS.

W Konferencji mogą udział brać osoby zaproszone nie wchodzące w skład Konferencji.

§ 3.

Konferencja Samorządu Robotniczego kontroluje i nadzoruje działalność administracji Zakładów Metalowych im. Gen. Waltera w imieniu Załogi Przedsiębiorstwa.

§ 4.

Kompetencje Konferencji Samorządu Robotniczego obejmują całokształt spraw, będących w gestii Rady Robotniczej, Rady Zakładowej i Dyrekcji, przewidzianych odpowiednimi przepisami prawnymi, oraz spraw, które dotychczas leżały w mocy t.zw. kolektywu Zakładowego.

§ 5.

Konferencja Samorządu Robotniczego działa okresowo kolegialnie nie jako instytucjonalne Przedstawicielstwo Załogi. W okresach między konferencjami działa jako organ KSR, Prezydium Rady Robotniczej oraz poszczególne organizacje wchodzące w skład Samorządu Robotniczego, zgodnie ze swoimi statutami.

§ 6.

- a) Konferencję Samorządu Robotniczego zwołuje Prezydium Rady Robotniczej, jako organ wykonawczy KSR.
- b) Zwyczajne Konferencje Samorządu Robotniczego winny być zwoływane raz na kwartał, po zamknięciu rachunków kwartalnych przez administrację Zakładu.
- c) Zwołanie nadzwyczajne Konferencji Samorządu Robotniczego może nastąpić na wniosek Prezydium Rady Robotniczej, Komitetu Zakładowego PZPR, Rady Zakładowej lub na wniosek 2/3 delegatów Konferencji. Zebranie nadzwyczajne win-

no być zwołane nie później niż w ciągu 10 dni od żądania zwołania KSR.

§ 7.

Ustalenie problematyki Konferencji Samorządu Robotniczego, dokonuje Prezydium Rady Robotniczej w oparciu o wyniki analizy ekonomicznej i produkcyjnej Zakładu oraz o aktualne ważne, — wymagające decyzji KSR zagadnienia.

§ 8.

Prezydium Rady Robotniczej powołuje Komisję wnioskową, zadaniem której jest:

- a) opracowanie projektów uchwał, ściśle w oparciu o wycieczne Prezydium Rady Robotniczej i otrzymane materiały;
- b) opracowanie zgłaszanych pod czas KSR uchwał w wersji ostatecznej;
- c) opracowanie biuletynów informacyjnych o zagadnieniach będących przedmiotem Konferencji Samorządu Robotniczego.

§ 9.

Prezydium Rady Robotniczej zobowiązane jest nie później jak na 7 dni przed Konferencją Samorządu Robotniczego przesłać zainteresowanym projekty uchwał.

§ 10.

Poszczególni mandatowi uczestnicy Konferencji Samorządu Robotniczego zobowiązani są po otrzymaniu projektów uchwał omówić je na zebraniach załogi w celu przeniesienia uwag załogi na KSR.

§ 11.

- a) Techniczno - biurową obsługę Konferencji Samorządu Robotniczego zabezpiecza Sekretarz Rady Robotniczej, który między innymi sprawdza obecność w/g list i podaje do wiadomości przewodniczącemu,
 - udzielanie głosów wg kolejności zagadnień,
 - kierowanie głosowaniem jawnym,
 - stawianie wniosków i projektów uchwał w imieniu Samorządu Robotniczego,
- b) Prezydium Konferencji Samorządu Robotniczego stanowią:
 - Sekretarz POP (przedstawiciel KZ),
 - przewodniczący Rady Robotniczej,
 - przewodniczą Rady Zakładowej,
 - Dyrektor Zakładu,
 - Sekretarz KZ ZMS.
 Prezydium KSR działa tylko w czasie Konferencji Samorządu Robotniczego i stanowi honorowe przedstawicielstwo KSR.

Otwarcie KSR dokonuje przewodniczący po stwierdzeniu prawomocności obrad,

oraz powołaniu Prezydium. Po zagajeniu Przewodniczący winien podać:

- cel narady,
- porządek narady,
- skład Komisji wnioskowej.

- c) Oobowiązkowo 1 punktem porządku dziennego zwołanej KSR jest odczytanie sprawozdania z realizacji uchwał z poprzedniej KSR.
- d) Po udzieleniu głosu poszczególnym referentom Przewodniczący zarządza zgłaszanie pytań i wyjaśnień na kartkach, które po segregacji od czytuje wobec KSR i zwraca się o wyjaśnienie do poszczególnych kompetentnych członków KSR.
- e) Zgłaszanie wniosków do dyskusji następuje również na piśmie w trybie przewidzianym dla pytań i wyjaśnień.
- f) Niemandatowi uczestnicy KSR mogą otrzymać głos na podstawie pisemnego zgłoszenia tylko za zezwoleniem Przewodniczącego.
- g) Przed otwarciem dyskusji Przewodniczący zobowiązany jest zarządzić czytanie pełnego tekstu projektów uchwał KSR.
- h) Zgłoszenie poprawek następuje w czasie dyskusji i może występować ustnie lub na piśmie. W obu wypadkach wnioski wymagają merytorycznych uzasadnień.
- i) Po zamknięciu dyskusji i zgłoszeniu wniosków Przewodniczący Konferencji Samorządu Robotniczego udziela głosu Przewodniczącemu Komisji Wnioskowej celem ponownego odczytania projektów uchwał z omówieniem poprawek zgłoszonych w czasie KSR.
- j) Dla ważności uchwał Konferencji Samorządu Robotniczego nie zbędna jest obecność przynajmniej połowy mandatowych członków wchodzących w jej skład w momencie głosowania.
- k) Głosowanie w zasadzie odbywa się jawnie. Głosowanie odbywa się na zasadach ogólnych.

§ 12.

Do zakresu działania Konferencji Samorządu Robotniczego należy:

1. a) analiza „wąskich gardeł” produkcji, usunięcie których pozwoli bez większych nakładów inwestycyjnych rozszerzyć ogólną zdolność produkcyjną Zakładu;
- b) analiza wydajności pracy (pracochłonność) w zakładzie, przyczyn powodujących niską wydajność oraz dróg wzrostu wydajności (likwidacja przerosłów w zatrudnieniu, przy szczególnym zwróceniu uwagi na przerosły w administracji, oraz w kate-

goriach t.zw. pośrednio produkcyjnych), zbadanie przyczyn postojów, oraz godzin nadliczbowych, po prawa gospodarki surowcami i materiałami, zmniejszenie braków i odpadów, zmniejszenie przestojów maszyn i urządzeń, poprawienie kooperacji itp.;

- c) sprawę dyscypliny pracy i walki z absencją;
 - d) analiza zużycia materiałów i surowców w zakładzie oraz, na tym tle, możliwości zmniejszenia kosztów materiałowych;
 - e) drogi i sposoby poprawy jakości i estetyki produkcji Zakładu;
 - f) technologiczne problemy produkcji, intensyfikacja procesów produkcyjnych, sposoby lepszego wykorzystania powierzchni produkcyjnej i urządzeń produkcyjnych, rozszerzenie i modernizacja produkcji;
 - g) sprawa ruchu racjonalizatorskiego w zakładzie, analiza ilości zgłoszonych wniosków i stopnia ich wykorzystania przez Zakład;
 - h) sprawy bezpieczeństwa i higieny pracy, pod kątem przede wszystkim poprawy zaniedbań w urządzeniach b.h.p. w Zakładzie;
 - i) sprawy zakładowego budownictwa mieszkaniowego i gospodarki mieszkaniowej;
 - j) sposoby i drogi poprawy szkolenia i wychowania młodzieży zakładowej, oraz podnoszenia kwalifikacji robotników dorosłych;
 - k) przeprowadzenie analizy wykorzystania funduszu plac;
 - l) przeprowadzenie analizy prawidłowości norm pracy i proporcji plac między wydziałami;
 - ł) ruch współzawodnictwa;
 - m) podejmowanie uchwał w przedmiocie tworzenia ważniejszych przyzakładowych urządzeń socjalnych;
 - n) uchwalenie wewnętrznych regulaminów pracy;
 - o) podejmowanie uchwał dotyczących podziału funduszu zakładowego, a w szczególności zysku przypadającego na budownictwo mieszkaniowe i na cele socjalne.
2. Konferencja Samorządu Robotniczego w każdej rozpatrzonej sprawie podejmuje uchwałę przy czym uchwały te powinny zawierać jak najbardziej skonkretyzowane, a nawet szczegółowe zadania i wnioski, a także wskazać, kto odpowiada za wykonanie wniosków i zadań i jakie one winny być realizowane.

(Zakończenie na str. 3)

Regulamin działania Konferencji Samorządu Robotniczego Zakładów Metalowych im. Gen. Waltera w Radomiu

(Ciąg dalszy ze str 2)

§ 13.

Organem wykonawczym Konferencji Samorządu Robotniczego, działającym w okresach między jej posiedzeniami, jest Prezydium Rady Robotniczej.

§ 14.

Do Prezydium Rady Robotniczej — organu wykonawczego Konferencji Samorządu Robotniczego — wchodzi z urzędu: Sekretarz POP (Przedstawiciel Komitetu Zakładowego PZPR), Przewodniczący Rady Zakładowej i Dyrektor Zakładu.

§ 15.

Do zakresu działania Rady Robotniczej i jej Prezydium w okresach między zebraniem Konferencji Samorządu Robotniczego należą:

1. Ustalanie koniecznych zmian w strukturze i schemacie organizacyjnym zakładu oraz w planie etapów.
2. Decydowanie o podjęciu inwestycji zdecentralizowanych.
3. Ustalanie wewnętrznych regulaminów Zakładu.
4. Decydowanie o uruchomieniu produkcji ubocznej itp.
5. Podejmowanie decyzji o zbywaniu zbędnych maszyn i urządzeń.
6. Kontrola, przy pomocy specjalnie w tym celu powołanych zespołów i w oparciu o sprawozdania administracji, prac zleconych wykonanych dla Zakładu przez pracowników własnych i obcych.
7. Periodyczna kontrola, przy pomocy specjalnego zespołu, prawidłowości sporządzania list płacy.
8. Kontrola wydatków dokonywanych przez Zakład z tytułu wynalazków i usprawnień racjonalizatorskich.
9. Ustalenie wytycznych w kierunku:
 - a) usprawnienia produkcji i racjonalizacji procesów technologicznych,
 - b) polepszenia jakości produkcji,
 - c) podnoszenia wydajności pracy,
 - d) polepszenia warunków bezpieczeństwa i higieny pracy,
 - e) oszczędności materiałów i paliwa,
 - f) podejmowanie środków zmierzających do zagwarantowania wykonawstwa planów produkcyjnych,
 - g) decydowanie o planowaniu i wykonywaniu asortymentów nie objętych w Narodowym Planie Gospodarczym,
 - h) branie udziału w sprawach mianowania i od-

woływania pracowników na stanowiskach kierowniczych.

10. Przygotowanie i wstępne opracowanie wspólnie z Dyrekcją Zakładu materiałów na Konferencję Samorządu Robotniczego (projekt uchwał).
11. Informowanie załogi o wynikach pracy Zakładu czy Wydziału w takiej formie, by pracownik mógł z tej informacji wyciągnąć wnioski odnośnie swej pracy i swoich możliwości poprawy wyników.

12. Podawanie do wiadomości załogi przy pomocy specjalnych biuletynów, ogłoszeń itp. problemów i zagadnień, które mogą być przedmiotem obrad Konferencji Samorządu Robotniczego, by wciągnąć całą załogę do udziału w przygotowaniu projektów uchwał i wniosków Konferencji.
13. Doręczenie każdemu uczestnikowi Konferencji Samorządu Robotniczego projektów uchwał przygotowanych na Konferencję najpóźniej na 7 dni przed ter-

minem posiedzenia, by każdy uczestnik Konferencji miał możliwość dokładnego przemyślenia, wniosków za wartych w projekcie i ustosunkowania się do nich.

14. Wprowadzenie w życie uchwał Konferencji Samorządu Robotniczego.
15. Kontrola bieżąca realizacji uchwał Konferencji.
16. Przygotowanie sprawozdania z realizacji uchwał na następną Konferencję Samorządu Robotniczego.

O czym dyskutowano na I Konferencji Samorządu Robotniczego

Po referacie tow. Dyr. **K. Jackowskiego**, w którym szczegółowo omówione zostały wyniki ekonomiczne zakładu za okres ostatnich czterech miesięcy — głos zabierają pierwsi dyskutanci.

Tow. NOWAK

Jednym z pierwszych dyskutantów jest kier. wydziału TP-5 tow. **Nowak**. Sprawa, która interesuje tow. Nowaka, to walka z brakami. Mówca stwierdza, że na jego wydziale cały aktyw techniczny, społeczny i partyjny podjął zdecydowaną walkę o zmniejszenie ilości braków.

Jak problem ten został na wydz. TP-5 rozwiązany? Otóż wygląda on następująco: każda brygada co pewien okres analizuje przyczyny powstawania u siebie braków. System ich obliczania oparty jest nie na podawaniu procentu przekroczonego limitu, lecz na podawaniu sum pieniężnych jakie zostały zmarnowane na skutek powstałych braków.

— Właśnie sumy bardziej obrażają straty, aniżeli procenty — mówi tow. Nowak.

Tow. MAKSYMOWICZ

Tow. **Maksymowicz** z Narzędziwni porusza sprawę dyscypliny pracy w zakładzie. Docho dzi on do wniosku, że obecne rozluźnienie dyscypliny wynika z braku właściwego nadzoru na wydziałach. Mówca wyraża nadzieję, że przedstawione na konferencji wnioski w tej sprawie, o ile zostaną zaakceptowane, po ważnie uzdrowią istniejącą sytuację.

Tow. LAGOWSKI

Jednym z następnych dyskutantów jest tow. **Łagowski** z wydziału TP-7. Mówcę interesują przede wszystkim dwa problemy: „kominy” i braki. Tow. **Łagowski** stwierdza, że tak zwane „kominy” w wielu wypadkach wyrosły na skutek samowolnego przedłużenia godzin pracy przez robotników.

Jest także dużo wypadków — stwierdza mówca — kiedy robotnik nie pracuje systematycznie, lecz stara się za wszelką cenę wykonać jak najwięcej pracy. Oczywiście w takich wypadkach zarobek jego poważnie się zwiększa, ale niestety, zwiększają się także braki.

Tow. **Łagowski** podkreśla, że dotychczasowa walka z brakami nie była prowadzona zbyt rygorystycznie.

I SEKRETARZ KW PZPR tow. Fr. WACHOWICZ

Na mównicę wchodzi I sekretarz KW PZPR tow. **Franciszek Wachowicz**. Na wstępie mówca stwierdza, że Rada Robotnicza w swej dotychczasowej działalności ma szereg poważnych osiągnięć i istotnych doświadczeń, których nie można zaniedbać. Z tych osiągnięć i doświadczeń winna korzystać Konferencja Samorządu Robotniczego.

I sekretarz KW zwraca uwagę na pewne punkty w referacie Dyr. **Jackowskiego**, które omawiają szereg ujemnych zjawisk, takich jak dyscyplina pracy, braki, „kominy”, normy. Tow. **Wachowicz** podkreśla, że są to problemy pierwszoplanowej wagi i należy się nad nimi głęboko zastanowić i przedsięwziąć właściwe środki zapobiegawcze.

Z kolei tow. **Wachowicz** ustosunkowuje się do wypowiedzi niektórych dyskutantów.

Kończąc swe przemówienie I sekretarz KW PZPR powiedział m. inn.:

„...: W imieniu Komitetu Wojewódzkiego Partii i własnym życiem gorąco Konferencji Samorządu Robotniczego realizacji wszystkich uchwał dla dobra załogi „Waltera”, dla dobra klasy robotniczej”.

Tow. SEFAŃSKI

Nawiązując do sprawy braków i do wypowiedzi niektórych towarzyszy, którzy twierdzili, że braki powstają także z winy sa-

mych konstruktorów i technologów tow. **Stefański** uważa, że ani konstruktorzy, ani technolodzy nie ponoszą w tym wypadku winy. Instrukcja technologiczna wyraźnie mówi, że każda pierwsza wykonana część winna być oddana do kontroli, a co dziesiąta winna być dokładnie sprawdzana. Jeśli wobec tego — mówi dalej tow. **Stefański** — powstaje u nas taka nadmierna ilość braków, to przyczyny należy szukać w średnim nadzorze i wykonywanej operacji przez robotnika. Instrukcja technologiczna obowiązuje dla wszystkich i musi być ściśle przestrzegana. Nie można tolerować brakorobów i w stosunku do winnych partackiej roboty należy stosować właściwe sankcje.

Zdaniem tow. **Stefańskiego**, jakość produkcji może ulec poprawie przez stosowanie wielu środków. Jednym z nich jest szkolenie pracowników i nastawiaczy.

—o—

W dyskusji głos zabierają jeszcze towarzysze: **Pierchala**, który w swym przemówieniu uzasadnia konieczność rewizji norm, Dyr. **CZPUM** tow. **Frenkiel**, podkreślający istotne problemy produkcyjne i ekonomiczne w gospodarce zakładów, oraz tow. inż. **Buczowski** z Kontroli Technicznej, który jest zdania, że wprowadzenie ostrych sankcji za braki poważnie uzdrowi sytuację. Stosowany dotychczas liberalizm w stosunku do winnych przynosił zakładowi milionowe straty.

—o—

Jako ostatni zabiera głos I sekretarz KW PZPR tow. **Stasław Prącik**. W krótkich słowach podsumował on całość dyskusji, i zwrócił uwagę na stojące obecnie przed Konferencją Samorządu Robotniczego zadania. Są nimi: wyeliminowanie wszystkich niedociągnięć, oraz realizacja wszystkich punktów zawartych w uchwale.

Z życia młodzieży

ZWIĄZEK MŁODZIEŻY SOCJALISTYCZNEJ to też współgospodarz zakładu

Dotychczasowa działalność ZMS w naszych Zakładach, w zależności od okresu, przedstawiała różną wartość. Od pozytywnej, ale słabej i nie zdecydowanej w pierwszym okresie, poprzez sekciarską i niekiedy wrogą, aż do skonsolidowanej, opartej na zdrowych i słusznych podstawach.

Okres ubiegłej działalności naszego związku został już dawno oceniony i nie ma potrzeby do tej oceny wracać. Jedno jest pewne, że wszystkie sprzeczności, jakie tkwiły w ZMS, walka o słuszną linię działania, doprowadziły do okrzepnięcia naszej organizacji i rozwinięcia działalności na wielu odcinkach życia Zakładowego. **Dziś ZMS przedstawia realną i dużą siłę zdolną podjąć najtrudniejsze zadania i wykonać je.** Nie jest to przypadkiem z dwóch względów. Po pierwsze młodzież uznała ZMS jako swoją organizację, w której znajdzie pełne możliwości do wszechstronnego działania, po drugie ma pomoc organizacji partyjnej w budowie autorytetu i w praktycznej działalności. Doprowadziło to do tego, że zrobiliśmy dużo, jednak nie tyle, abyśmy mogli być zadowoleni. Najważniejszymi zagadnieniami, które musimy rozwiązać w najbliższym czasie, to wzrost organizacji oraz rozwinięcie akcji tworzenia brygad produkcyjnych i współzawodnictwa. Nie mniej ważną sprawą jest doprowadzenie grup wydziałowych do własnej działalności.

Bezpośrednią przyczyną słabego wzrostu liczebności ZMS jest mało operatywna praca grup. Na wydziałach nie organizuje się zebrań otwartych z młodzieżą niezorganizowaną, nie pokazuje się jej dorobku i pracy naszej organizacji. Również słaba jest współpraca z oddziałowymi organizacjami partii i kierownictwem wydziałów. Z tego stanu rzeczy muszą zdać sobie sprawę sekretarze grup, na których ciąży wielka odpowiedzialność za sprawy młodzieży.

Tworzenie brygad produkcyjnych, reaktywowanie współzawodnictwa pracy na zdrowych zasadach i wzrost organizacji, to pierwsze planowe zadanie dla grup. Przydzielanie zadań członkom grupy winno stać się podstawą działalności na wydziale. Komitet Zakładowy ZMS zrobił dla całej Organizacji wiele i zrobi jeszcze więcej. Powinno to mobilizować grupy do pracy dla organizacji i walki o jej pozycję w Zakładzie. Już sam fakt, że ZMS wszedł w skład Samorządu Robotniczego nakłada na nas olbrzymi obowiązek, jako współgospodarza Zakładu. ZMS i cała młodzież niezorganizowana uzyskała wielkie pole działalności. Tym po-

dem jest realizacja uchwał Samorządu Robotniczego. Jesteśmy organizacją przodującą w mieście i województwie, mamy jednak możliwości, i na pewno ambicje, wejść w grono przodujących Zakładów w kraju. Jak nigdy dotąd mamy ku temu realne możliwości. Wszystko zależy jednak od działania tych, którzy jeszcze mało w ZMS zrobili i od tych którzy do ZMS przyjdą. Organizacja partyjna pomogła nam w najcięższych chwilach w kryzysie ideowym. Dziś pomoc ta została spotęgowana wielokrotnie. Od nas zależy, od naszej podstawy, czy pojdziemy naprzód, czy sięgniemy po miano najlepszego Zakładu w województwie.

Na tej podstawie należy dokonać przeglądu naszych osiągnięć. Niewątpliwie największym sukcesem ZMS w ostatnim okresie jest nasz faktyczny udział w Samorządzie Robotniczym. Nie jest to dziełem przypadku, lecz wynikiem konsekwentnej polityki partii, dającej ZMS-owi pełne możliwości brania udziału w zarządzaniu zakładem, wpływania na jego rozwój i produkcję. Być w Samorządzie Robotniczym to wielki zaszczyt. Ale nie chodzi nam tylko o to. Chcemy wykaazać się konkretną pracą i wynikami, aby udowodnić, że nasz udział w Samorządzie nie był przypadkiem.

Na konto osiągnięć należy zaliczyć również pozytywne załatwienie naszych spraw w Radzie Robotniczej i Zakładowej, oraz w Dyrekcji Zakładów. Mogło to nastąpić jedynie przy dobrej współpracy z tymi czynnikami i przy współdziałaniu z Komitetem Zakładowym PZPR. **Wczuwając się w krytyczną sytuację mieszkaniową pracowników naszego zakładu zainicjowaliśmy stworzenie spółdzielni mieszkaniowej. Z funduszu Zakładowego przeznaczono na ten cel 1,5 mil. zł. Do spółdzielni przystąpiło 100 pracowników, w tym 80% młodzieży.**

Osobno należy omówić nasze osiągnięcia na odcinku kulturalnym, rozrywkowym i sportowym, 70.000 zł. przydzielono nam z funduszu zakładowego, umożliwiono zorganizowanie szeregu atrakcyjnych imprez. I tak w marcu br. zorganizowaliśmy wczasy zbiorowe w Bierutowicach, z których korzystało 25 osób. W dwóch wycieczkach do Warszawy: na Wyścig Pokoju i na mecz Szkocja-Polska brało udział 130 osób. W lipcu br. na zagraniczne wycieczki do Czechosłowacji, NRD i Jugosławii wyjechało 33 osoby. Wspólnym wysiłkiem ZMS-owców i członków PTTK wybudowano 5 łódki żaglowe, z których w

okresie lata na jeziorach mazurskich skorzystało 120 pracowników naszego Zakładu.

Piękne wyposażenie do łodzi zakupiliśmy z naszych pieniędzy. Zorganizowaliśmy kurs motorowy, który objął ponad 100 młodych pracowników. Wspólnie z Radą Zakładową została zorganizowana SpartaKiada Zakładowa. Dla zwycięzców ufundowano cenne nagrody i dyplomy.

Należy również wspomnieć o postępie zespołu jazzowego, który również swoje istnienie zawdzięcza ZMS-owi.

Na pewno ta krótka informacja nie wyczerpie wszystkich spraw i zagadnień na polu kultury, rozrywki i sportu, ale nie

można tego uczynić tylko sposobem sprawozdawczym.

Nie można pominąć milczeniem cennej inicjatywy grupy wydziału TP-1, która przystąpiła do ubocznej produkcji blasek do butów. Zyski z tej produkcji przeznaczone będą całkowicie dla ZMS.

KZ. ZMS załatwiał podczas swojej pracy szereg spraw w interesie młodzieży. Ze względu na ich dużą ilość i różnorodność nie sposób tego zreasumować. Tak jak najbardziej ogólnie przedstawia się dotychczasowa działalność ZMS, wynika z niej, że zrobiono dużo, jednak to nie może nas uspakajać, gdyż możemy zrobić dużo więcej.

Oczekujemy pracy nad realizacją uchwał Konferencji Samorządu Robotniczego

(Dokończenie ze str 1)

gu operacjach pozostały stare, zaniżone normy, które pozwalały małym stosunkowo wysiłkiem osiągnąć niewspółmierne wysokie zarobki. Wprowadzało to wśród pracowników niezдоровą atmosferę, dezorganizowało pracę nie pozwalając na uzyskanie na asortymencie planowanej pracochłonności. Zjawisko to miało jeszcze drugi aspekt. Otóż zdarzało się, że np. ślusarz w narzędziowni, który po wielu latach praktyki stał się pełnowartościowym fachowcem, zarabiał mniej niż robotnik maszynowy, który dzięki zaniżonej normie — t.zw. „kominowi“ — zarabiał znacznie więcej. Oczywiście opuszczał narzędziownię w poszukiwaniu bardziej płatnej roboty. Również młodzi ludzie nie kwapili się do podnoszenia swoich kwalifikacji, aby tą drogą uzyskać większe zarobki, lecz szukali „takej“ operacji. W świetle tych faktów staje się jasna szkodliwość zaniżonych norm. Uchwała Konferencji Samorządu Robotniczego zobowiązała sekcje normo-

wania do przejrzania istniejących norm, sprawdzenia prawidłowości zaszerogowania robót i dokonania, koniecznych poprawek. Wygospodarowany w ten sposób fundusz płac zostanie przeznaczony na podwyżki dla pracowników dniówkowo-premiowych.

Te trzy zagadnienia: dyscypliny na pracy, normy i braki, były głównymi tematami obrad I-ej Konferencji Samorządu Robotniczego. O nich też mówi szeroko podjęta uchwała. A uchwały podejmuje się po to, aby je realizować. Nawet najlepiej opracowana uchwała poruszająca najistotniejsze potrzeby, nie realizowana na codzień pozostanie martwą kartką papieru, a zło panoszyć się będzie, dalej.

Dlatego też od całej załogi, a przede wszystkim od jej podstawowego trzonu — robotników, oczekujemy pracy nad jej realizacją.

Jakie będą wyniki tej pracy okaże następna Konferencja Samorządu Robotniczego.

(rek)

